

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs



Naziv originala:
Lindsey Kelk
I HEART HOLLYWOOD

Copyright © Lindsey Kelk 2010
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-532-7

LINDZI KELK

Volim

HOLIVUD

Prevela Aleksandra Pavićević

alnari

PUBLISHING

Beograd, 2010.



*Velikom medvedu i malom mišu
(nije tako odvratno kako zvuči, časna reč)*



Mnogo hvala Lin, Kler, Viktoriji i svima u izdavačkoj kući Harper Kolins. Kada dolazite iz samog središta, ZAISTA cenite koliko napornog posla ima kada je izdavanje knjige u pitanju. Milion puta hvala.

Hej, Džimi, Los Anđeles ne bi bio isti bez tebe, a ni upola ne bih mogla da „istražim“ Holivud bez Katerine (moje omiljene šik plavuše) Filipe i Skvikera. Hvala Džejn, Džordžiji, Keren, Ketrin, Alison, Semu, Riču, Džimiju (opet), Pitu, Dženi, Rajanu, Eriku i Krisu, što su poštovali pravila oblačenja, Džejmsu koji je doveo do poboljšanja i vršio svu koordinaciju i Deli, Liz i gđici Ejmi što su mi odvlačile pažnju toliko da umalo ovo nisam ni završila. Mnogo mi nedostaju dugi telefonski razgovori, kokteli i ogovaranje momaka sa vama.

Osim ovoga, hvala svima koju su mi slali mejlove ili komentare na Fejsbuku i Tviteru o knjizi *Volim Njujork*, svi ste sjajni. Osim ukoliko niste rekli da je bez veze. Onda ću vas ignorisati. Cmok.



Poglavlje 1.

Venčanje je bilo savršeno.

Samo deset ljudi u gradskoj većnici, bez himni, bez čitanja, bez mnogo buke, a zatim odlazak u Altu u Vest Vilidž na prijem. Svetlost majušnih sveća je obasjavala lica mojih najdražih ljudi: Dženi, Vanese, Erin. I Aleksa. Bože, kako je dobro izgledao u odelu. U glavi sam pribeležila kako bi taj momak trebalo češće da oblači trodelno odelo. Kao na našem venčanju... ne, nevaljala Anđela, prerano je da čak i pomisliš na to.

Uz zvuke svadbenog marša...

„Znači, ti ne misliš da pravim grešku?“ Erin mi je prošaputala preko ramena, bolno me vraćajući u stvarnost. „Mislim, nema sigurno ni šest meseci kako sam ti rekla da se više nikada neću udati.“

Odmahnula sam glavom. „Uopšte ne mislim.“ Bacila sam pogled na novog „gospodina Erin“, odnosno Tomasa, kako su ga zvali svi nje-govi prijatelji.

Ili „tog vrelog komada guze“ kako ga je Dženi zvala. „Ne bi ovo radila da nisi potpuno sigurna da je ovo prava stvar.“

„Uh, što je potpuno tačno. Hej?“ Dženi Lopez se uvukla i spustila veliki poljubac na mladina obraz, razmazujući po njemu jarkocrveni ruž. „On je jedan superzgodni, superbogati advokat, potpuno zaljubljen u tebe. Prilično sam sigurna da su to tri osnovna faktora o kojima treba razmisliti pre nego što doneseš konačnu odluku. Osim toga, ovo je bilo

najelegantnije do sada. Čak bolje od tvog prethodnog venčanja. I daleko bolje od onog pre njega.“

„Pobogu, tako si nevaspitana“, Erin je nestašno pljesnula Dženi po gomili uvojaka boje čokolade. „Ali, u pravu si. Nisam mogla da se ne udam za njega. On je tako sladak.“

„Jeste sladak. Udaću se samo za momka koji je u stanju da zakupi moj omiljeni restoran tokom cele subotnje večeri.“ Dženi je uzdahnula i iskapila punu čašu šampanjca. „Ima li Tomas nekih neoženjenih prijatelja? Mislim, neoženjenih, bogatih advokata – prijatelja?“

Nisam mogla prestati da se smeškam. Poslednje venčanje kojem sam prisustvovala nije bilo toliko uspešno. Taj dan sam započela kao rumena deveruša sa odanim verenikom, a završila sam ga gazeći mu ruke štiklama, jer se zabavljao sa nekom fuficom na zadnjem sedištu *rendž rovera*.

Nakon što sam sve prisutne na svadbenom prijemu ostavila u suzama i/ili u bolnici, odjurila sam što sam brže mogla u Njujork, gde se Dženi pobrinula za mene: bila je sva moja porodica, najbolji prijatelj i psihijatar – sve u jednom. Nije baš bilo jednostavno, ali sam se na kraju izvukla. Posao blogera za časopis *Luk*, divni prijatelji, pravi život, sve one stvari koje su mi nedostajale godinama. Kada je rukom kliznuo oko mog struka i privukao me bliže, setila sam se još nečega što sam našla u Njujorku – Aleksa Rida.

„Pa, mislim da je ovo je najlepše venčanje na kojem sam ikada bio“, nežno me je dotakao usnama. „A imam i najseksepilniju devojkicu ovde.“

„Prvo, na ovom venčanju se ukupno nalazi samo osam devojaka, a drugo – to čak nije ni istina“, odgovorila sam, okrenuvši se kako bih sklonila Aleksu duge šiške sa očiju. „Erin izgleda očaravajuće, Dženi je neverovatno slatka u toj haljini, a Vanesa...“

„Možeš li, molim te, samo da prihvatiš kompliment“, Aleks je odmahnuo glavom. „I baš me briga šta kažeš, jer u celom gradu ne postoji nijedna devojkica koja bi u ovom trenutku mogla da se poredi s tobom.“

Naprčila sam nos i prihvatila poljubac, tiho se zahvaljujući mojoj srećnoj zvezdi. Upoznali smo se odmah nakon mog dolaska u Njujork i veoma brzo smo uplovili u ozbiljnu vezu. Onda je on raskinuo, a ja sam šest meseci pokušavala da iskuliram, pretvarajući se da nisam spremna za vezu, a u stvari sam se pitala da li bi bilo u redu da ga nazovem. Na

kraju sam se latila telefona, unovčila sve svoje kockarske karma čipove i, zahvaljujući bogu, Budi i *Marku Džejkobsu*, on se javio. Sada sam samo pokušavala da se zabavim i ne obraćam pažnju na stalni osećaj vatre u stomaku, koji mi je govorio da je to – to, da je Aleks onaj pravi. Nema šanse da ponovim prethodni nastup. Sa bivšim sam provela deset godina i nijednom, ni za trenutak, nisam se plašila da ću ga izgubiti kao što se plašim sada, kada noću ležim potpuno budna i gledam u Aleksa dok spava.

U protekla dva meseca, on je bio najbrižniji, najpažljiviji, najdivniji dečko koga sam mogla da zamislim. Kupovao mi je male poklone, kao što je predivni suncokret, moj omiljeni cvet, za moju maslinasto zelenu haljinu *sintija rouli* koju sam obukla za venčanje. Iznenadio me piknikom u zatvorenom kada sam morala da predam tekst u roku, odjurio je po doručak pre nego što sam se probudila, te čak prešao od Bruklina do Menhetna da mi donese torbu i ključeve koje sam zaboravila u njegovom stanu, i picu kao lek protiv užasnog mamurluka kada su se Dženi i meni vrata stana zaključala pred nosom u tri ujutro. Nikada nismo otkrile gde je Dženi ostavila ključeve... Ali, ono što je najimpresivnije, kada sam popila previše na degustaciji vina o kojoj je trebalo da pišem za *Luk*, držao mi je glavu dok sam povraćala. Ispred veoma popularnog restorana. Dok su svi gledali. Na njegove cipele.

Ali nije bilo u pitanju samo to što se Aleks takmičio za najboljeg dečka na svetu – još jednu sitnicu je trebalo uzeti u obzir – on je bio i rokerski bog. U periodu dok smo bili razdvojeni, u prodaju je pušten treći album njegovog benda i mada je album postigao mali komercijalni, ali ogroman uspeh kod kritičara, on je i dalje bio potpuni anđeo. I dok je Dženi mislila da bi on trebalo da ušmrkava kokain iz pupka obožavateljki, Aleks je kod kuće gledao *Novog američkog top-modela*, jedući kinesku hranu na našoj sofi.

Pogledala sam oko stola dok smo večerali i nisam mogla da se setim kada sam bila toliko srećna i spokojna. Pa šta ako ovo nisu ljudi sa kojima sam odrasla ili ljudi koji su me učili kako da vozim bicikl? Ovo su bili ljudi koji su me naučili kako da se vozim u podzemnoj i da stojim na sopstvenim nogama. Ili da se na njih ponovo osovim kada pijana padnem na dupe.

„Hej, koliko ti je muka od nje?“ Dženi me lagano gurnula. „Kako to da ona može da se uda sedam puta, a ja čak ne mogu ni da se krenem s nekim?“

„A ja baš uživala u predivnom trenutku tišine, razmišljajući o tome koliko sam srećna što imam tako neverovatne prijatelje“, potapšala sam Dženi po ruci. „I onda dođeš ti i sve pokvariš.“

„Au, voliš me“, Dženi mi je naslonila glavu na rame i zagolicala me ispod brade. „A znaš da i ja tebe volim. Ali sad ozbiljno, stvarno mi se plače. Ako ti i onaj tamo Bruklin mislite da ćete se venčati pre mene, onda se varate.“

„Dženi!“ Pogledala sam prema Aleksu, ali je izgledalo da on pažljivo sluša jednog od Tomasovih investicionih bankara. „Prestani. Nas dvoje smo zajedno koliko – dva minuta? Ureći ćeš nas.“

„Nema šanse, srce“, Dženi je pomerila sveću ispred sebe. „Koliko noći ste proveli odvojeno otkako ste ponovo zajedno? Tri? Četiri najviše. Totalno se zatreskao u tebe. A znaš i da ti je svadbeni marš u glavi na riplej dugmetu. Kladam se u šta god želiš da ćeš u roku od godinu dana nositi prsten. Da li želiš da ga uputim u neke opcije sa više ukusa? Znam da je on 'kreativan', ali moraš da dobiješ nešto što ćeš moći da nosiš do kraja života.“

Nervozno sam prstima prolazila kroz svoje duge smeđe šiške.

„Ozbiljno, prestani. Idemo polako, i ti to znaš.“

Dženi se nasmešila. „Znam, ali je toliko očigledno. I da znaš da mi je zaista drago zbog tebe, to je fenomenalno. Ali, Endži, moramo *meni* da nađemo kres. Pobogu, prošlo je skoro šest meseci. O, hvala bogu, hrana.“

„Da, pošto mi se baš sada otvorio apetit“, promrmljala sam.

Sve u svemu, večera je prošla brzo, hrana je bila neverovatna, a kono-bari nisu dosipali šampanjac onom brzinom kojom sam želela. Rol-viršle i pileći štapići zaista bi mi dobro došli, ali ovo je bio elegantni njujorški prijem, a ne igranka porodice Klark. I dok se večera pretvarala u držanje govora, a govori u ispijanje pića, ja sam se izvinila fascinantnom analitičaru koji je umalo pao u nesvest kada sam mu rekla da nemam penzioni plan i otišla da potražim ljude sa kojima sam i želela

da razgovaram. Erin i Vanesa su bile zauzete ispunjavanjem svojih dužnosti mlade i deveruše kod vrata, Dženi je na licu imala svoj najbolji osmeh i klimala glavom nekim Tomasovim prijateljima, dok se Aleks krio od tih istih ljudi u toaletu, bar tako pretpostavljam. Mogao je da obuče odelo i počešlja svoju neurednu crnu kosu, ali nije mogao da sakrije izraz u svojim očima kada su Tomas i njegovi prijatelji počeli da razgovaraju o akcijama i deonicama. Bez ikoga ko bi me spasao od davljenja razgovorom, isparila sam na balkon kako bih se sakrila.

„I ti planiraš da špijuniraš ljude?“ upitao me Aleks kada sam se pojavila na vrhu stepenica. On je bio oslonjen na ogradu, gladeći čašu šampanjca, dok mu je kravata bila olabavljena, a okovratnik raskopčan.

„Znači, tu se kriješ“, popila sam gutljaj iz njegove čaše. Pa, još jedan neće nikome naškoditi. „Pomislila sam da si možda otišao sa svojim novim dečkom sa večere.“

„Ma da, mislim da smo se baš našli. Znaš da su me oduvek fascinirale obveznice koje donose velike prihode.“

„Znala sam da ti je bend samo maska. I koga sada špijuniramo?“

Pokazao je prstom ka improvizovanom baru u dnu restorana. „Pa, špijunirao sam tebe, ali si onda nestala, tako da je ostala uglavnom Dženi. Samo pokušavam da otkrijem ko joj je večeras meta.“

Odmah sam je uočila kako se naslanja na bar, sjajnih kovrdža i crvenih napućenih usana. Pijuckala je koktel i gledala u svoje nokte, ignorišući momka koje je stajao pored nje i koji je na čudan način pokušavao da privuče njenu pažnju slabim kašljanjem i užasnim smeškom.

„Izgleda da je konačno prebolela Džefa“, Aleks je klimnuo glavom.

„Izgleda“, složila sam se. „Ali, zaista ne znam. Jednog trenutka je sva u fazonu 'želim da me neko povali, želim da me neko povali', ali onda sedi svako veče sama kod kuće i gleda *Dadiljo, u pomoć**. Vidiš? Kao da ga uopšte nema.“

„Možda je samo izbirljiva?“ palo je Aleksu na pamet. U trenutku kada je nesrećni bankar digao ruke i prebacio se na Vanesu. „Ili joj se možda zaista sviđa *Dadiljo, u pomoć*?“

„Pa, jeste, izbirljiva je i trebalo bi da bude, jer je predivna, ali ima tu još nečega“, rekla sam. „Ne znam. Ona izlazi, upoznaje muškarce, oni

* Rijaliti šou. (Prim. prev.)

joj daju svoj broj telefona, a ona ih nikada ne pozove. A onda, u isto vreme, stalno brblja o tome kako nikako da se kresne sa nekim. Jednostavno ne znam šta da uradim. Znam da i dalje misli na Džefa, ali to je nešto o čemu ona uopšte ne želi da razgovara. Trezna.“

„Da li ona i dalje misli da se mogu pomiriti?“ Aleks je naslonio glavu na svoju.

Slegnula sam ramenima i napućila usne. Zvanično je u potpunosti prebolela svog bivšeg, ali nezvanična priča pijane Dženi u dva ujutro bila je „nikada ga neću preboleti dok sam živa, on je moja srodna duša“. Ipak, imala sam osećaj da to nije nešto što bi ona podelila sa Aleksom.

„Onda joj nemoj reći da se neka plavuša juče uselila kod njega?“ rekao je. „Izvini što ništa nisam rekao ranije. Potpuno sam zaboravio na to.“

„Ozbiljno?“

Aleks je klimnuo glavom.

Činjenica da je odbio da proda stan samo zato što se nalazi u istoj zgradi u kojoj živi Dženin bivši bila je dobar razlog zbog kojeg sa Aleksom neko vreme nije pričala, pa mi je zvučalo logično da tu novost koju mi je upravo rekao zadržim za sebe.

„Ne, ona ne sme da sazna za to. Kad bi to čula, sigurno se ne bi pomakla iz kreveta mesec dana.“

„Zvuči zabavno“, on se nasmešio dok mi je jednom rukom prelazio gore-dole preko leđa, a drugom se čvrsto držao za ogradu. „Možemo li, molim te, sada to da uradimo?“

Podigla sam pogled i susrela se sa Alekovim neverovatno zelenim očima, njegove šiške su okrznule moje trepavice dok mi se licem približavao kako bi me poljubio. Kroz tanku svilu haljine, osećala sam da mu je telo toplo, a ograda mi se urezala u leđa. Osetila sam da mi je tašna-pismo skliznula kroz prste i pala, nisam znala da li je pala preko ograde, a nisam sigurna ni da je bilo važno.

„Verovatno bih uskoro trebalo da krenem“, rekla sam dolazeći do daha dok me Aleks milovao po vratu, uvijajući mi kosu na potiljku dugim prstima. „U devet imam sastanak sa Meri.“

„Pa, moj stan je bliži ako idemo podzemnom, a tvoj ako idemo taksijem.“

Aleksove oči su bile tamne, zenice uvećane, a njegov dah ubrzan.

„Ne mislim baš da bi se ljudima u podzemnoj dopalo ono što imam na umu.“

„Onda ćemo taksijem“, popravila sam haljinu i zgrabila torbicu. Hvala bogu da nije pala preko ivice i tresnula nekome na glavu. Već sam napala previše ljudi na venčanjima. „Moram da priznam, nisam mislila da si tip momka koji se napali na venčanju.“

„Šta si mislila – kakav sam tip?“ Aleks se nasmešio. „Nije stvar u venčanjima koliko u tebi. Sad vuci svoje dupe u taksi.“



Poglavlje 2.

Sledeće jutro je bilo sivo i prohladno, kao i svako jutro krajem novembra. Parket u mojoj spavaćoj sobi bio je leden kada sam promolila svoje nožne prste iz kreveta tražeći papuče. Znam da je bilo glupo što ne nosim svoje ogromne čarape za krevet kada Aleks prespava kod mene, ali ipak nismo bilo zajedno tako dugo. Jednostavno nisam mislila da je on na to spreman, tako da sam patila. Kao idiot.

Mart je bio suprotnost julu. Skuvala sam se od vrućine čim sam izašla iz aviona, ali sad se ponekad pitam da li će mi ikada više biti toplo. Vrelo i vlažno leto je ustupilo mesto hladnoj i svežoj jeseni, a sve to su prebrzo zamenile temperature ispod nule i snežne oluje. Koliko god bio divan sneg visine skoro jedan metar, već sam naučila da to a) u gradu nije retkost i b) nije dobro.

Kada je sneg padao kod kuće, sve bi stalo. Mama je čekala dok grtlica ne prođe ulicama, a zatim bi krenula da krstari po prodavnicama u svojim gumenim čizmama kako bi kupila nepotrebne količine konzervirane hrane i 4,5 litara mleka, kome će isteći rok pre nego što uspe da ubedi tatu da sve popije. Kada bi u Njujorku pao veliki sneg, putevi bi bili blokirani i podzemna bi prestala da radi, ali život nije prestajao. A šetnja dok vetar i susnežica oporo šibaju po licu nije mi baš davala mogućnost da vodim glamurozan život kojim je moja porodica u Engleskoj mislila da živim. Možda je to imalo neke veze sa činjenicom da sam u svojim mejlovima i telefonskim pozivima retko spominjala da

već mesecima hodam ulicama nosa crvenog kao irvas Rudolf, umotana kao maskota automobilskih guma *mišlen*.

Razmakla sam zavese da proverim kakvo je stanje na ulicama. Ba-rem tokom noći nije padao sneg, ali je nebo bilo preteće sivo, a ispod njega ljudi su jurili napred-nazad, umotani kao da idu na Arktik.

„Koliko je sati?“ zakreštao je Aleks, valjajući se prema meni i navla-ćeći zavese ponovo na prozor.

„Pola osam“, uzdahnula sam, dozvoljavajući mu da me ponovo uvuče u krevet, gde su moja stopala nestala pod pokrivačem. Aleks je bio kao moj lični termofor. Bez obzira na to koliko je u stanu bilo hladno, on je uvek bio kao peć. Na stranu očigledno, to je bio jedan od mojih omiljenih razloga zbog kojih sam ga držala u svom krevetu.

„I bez obzira na to koliko ne želim, ipak moram da ustanem.“

„Slušaj, ja idem okolo i govorim ljudima kako je fenomenalno imati devojkicu pisca“, Aleks je gundao dok sam se ja ponovo izvlačila iz kre-veda „zato što ona ne mora da bude u kancelariji svako jutro u devet sati. A vidi tebe, u pola osam...“

„Šta da radim“, rekla sam bežeći od njega, odvažno spustivši stopala na ledeni parket. Obukla sam ogromni vuneni kućni ogrtač i ponovo ga pogledala; oči su mu bile čvrsto stisnute, a pokrivač podignut čak do nosa.

„Da li zaista govoriš ljudima da ti je devojkica pisac?“

„Aha“, Aleks se ispod pokrivača okrenuo na drugu stranu, skrivajući glavu dok sam ja uključila lampu. „Šta bih drugo trebalo da im kažem? Da si ti britanska izbeglica koja ne može da se vrati kući jer je slomila ruku nekom momku?“

„Sranje“, zgrabila sam peškiri sa radijatora i krenula ka kupatilu. „Možeš da kažeš ljudima šta god želiš.“ Sve dok god im govoriš da sam tvoja devojkica, dodala sam u sebi, sa ogromnim osmehom na licu.

Zgrada *Spenser medija* nalazila se na Tajms skveru, jednom od mo-jih najneomiljenijih mesta na Menhetnu. Čak i danas, ovog hladnog martovskog petka u 8:50 ujutro, ulice su bile prepune turista, koji gr-čevito drže svoju *starbaks* kafu i digitalni foto-aparat loše ispletenim rukavicama. Nikada mi nije palo na pamet da je postavljeni kaput *nort fejs* neophodan, ali s druge strane nikada do sada nisam pokušala da

preživim januar u Njujorku samo sa divnim laganim kaputom *mark džejkobs* i laganom kožnom jaknom *H&M*. Nikad mi u životu nije bilo toliko proketo hladno. Sada razumem potrebu da se odreknem novostečenog interesovanja za modu i na sebe nabacim što je više moguće slojeva pre nego što izađem iz stana. To je potpuno ludo.

Progurala sam se pored grupe školaraca koji su se naizmenično fotografisali, pa sam se zapitala na koliko sam turističkih fotografisanja uspela da naletim otkako sam počela da radim za *Luk*.

Verovatno postoji milion snimaka devojke ljutitog izgleda koja uzdiše na Fejsbuku.

Pogledi iz Merine kancelarije koja se nalazi na 42. spratu skoro da su učinili vrednim trčkanje po Tajms skveru. Što sam se više penjala, to mi je Njujork izgledao neverovatnije. Na prizemlju bih ponekad zaboravila gde sam – *H&M* ovde, banka tamo – ali gore u kancelariji, okružena oblakoderima, gledajući reke koje obavijaju ostrvo, ne bih mogla da budem nigde osim na Menhetnu.

„Meri te očekuje“, nezainteresovani glas je došao iza ogromnog kompjuterskog monitora dok sam ja pokušavala da lociram grupu klijenata tamo dole.

„Zar nisam poranila?“ upitah monitor. Merina asistentkinja Sisi nikada nije bila moj obožavalac, ali bi se obično udostojila da me bezobrazno pogleda. Nažalost, na sebi sam imala puno slojeva, nisam mogla da pronađem svoj sat, a zgrada *Spenser medija* bila je kao Vegas, nisu se uopšte zamarali satovima, verovatno da zaposleni ne bi shvatili do koliko kasno rade. Retko se dešavalo da ne dobijem mejl od Meri ili drugih urednika u devet ili deset uveče.

„Meri dolazi u sedam, a vaš sastanak trebalo je da počne u devet.“ Ustala je i prošla oko kancelarijskog stola. Pomislila sam kako bi bilo dobro da ona ima nešto toplije u šta se može presvući. Njena majušna zadnjica je bila ugrurana u lepršavu suknju koja je jedva dosezala do ruba njenih čarapa na haltere, a nije izgledalo da ima išta toplo ispod providne košulje sa velikom mašnom. U stvari, izgledalo je da ispod nje nema ama baš ništa. Svašta. „Sada je devet sati i tri minuta. Kasniš.“

Da li lični asistent ima pravo da me dovede u situaciju da se osećam kao nevaljala školarka?

„Anđela Klark je konačno stigla“, Sisi se progurala ispred mene dok smo prolazile kroz Merina velika staklena vrata. „Mogu li vam nešto doneti, šefice?“

„Još kafe, želiš li ti nešto?“ Meri je nosila svoju standardnu uniformu – uski džins, kašmirski džemper i čeličnosivu bob frizuru, ali nešto u vezi s njom bilo je drugačije. Shvatila sam da se smeši. To bi trebalo da predstavlja dobar početak.

„Kafa bi mi prijala.“ Pokušala sam da se nasmešim asistentkinji koja je na trenutak izgledala ljutito, a zatim jurnula napolje. „Kako si, Meri?“

„Dobro, a ti?“ Nagnula se preko stola, ne sačekavši odgovor. „Imam za tebe pravu poslasticu. Obožavaćeš me.“

„Zvuči dobro.“ Počela sam da skidam slojeve sa sebe. Rukavice, šal, kaput. „Volim poslastice.“

„Pa, znaš da svi vole tvoj blog.“ Meri se oslonila bradom na stisnute prste i nasmešila se. Kad sam došla u Njujork, počela sam da pišem onlajn dnevnik za sajt *look.com*, zahvaljujući Dženinom prijateljici Erin koja je imala neverovatne veze, ali takođe i mom potpunom nedostatku stida da detalje svog privatnog života delim sa svima na internetu. A moja urednica mi je, kako bi ugodila mojim novinarskim ambicijama, povremeno davala da uradim kritiku neke čudne knjige ili muzičku kritiku kada je časopisu nedostajalo ljudi. Ali, najzbudljiviji deo svega ovoga bila je moja kolumna u britanskom izdanju časopisa, na veliko gnušanje moje majke. Njoj se nije sviđalo što Suzan, koja radi u pošti, pre nje sazna šta ja smeram. „Imamo za tebe novi projekat. Šta misliš o proširenju posla?“

„Proširenju?“ Prestala sam da skidam slojeve odeće sa sebe.

Ovo je poprilično zvučalo kao otkaz. „Napuštanje *Luka*?“

„Ne, uopšte ne“, Meri je klimnula glavom Sisi u znak zahvalnosti kada joj je ona donela kafu. Podigla sam pogled u nadi. Nema kafe za Anđelu. Zaista me otpuštaju. „To je to, Anđela, tvoja velika šansa. Iskrsnuo je intervju i želimo da ga ti uradiš.“

„Nikada pre nisam radila intervju“, rekla sam polako, ne želeći ništa da ureknem.

„Naravno da jesi, razgovaraš sa ljudima svakodnevno.“

Sama činjenica da Meri nije mogla da me pogleda potvrđivala je da čak ni ona ne veruje samoj sebi. Šta se dešava?

„Postavljala sam pitanja trećoj pratilji osme sezone *Novog američkog top-modela* i čekala u redu za toalet sa bliznakinjama Olsen. To nisu intervjui, Meri“, rekla sam. „Zar nemate milion novinara čija su specijalnost – znaš – intervjui?“

„Imamo“, rekla je Meri, podižući pogled i gledajući pravo u mene. „Ali, ovaj je tvoj. Da li mi to želiš reći da ne želiš da ga uradiš?“

Nekim čudom, ispred mene se pojavila šolja sa kafom koja se pušila, ali Sisi se okrenula na svojoj štikli pre nego što sam mogla da joj se zahvalim. Napredujemo sićušnim koracima, pomislih.

Duboko sam udahnula. Naravno da sam želela da uradim intervju. Koliko je teško postaviti nekome pitanja? „Naravno da želim. Biće odlično. Ja ću biti odlična. Snaći ću se. Pokušaću.“

„Ovde nema pokušaja, Anđela.“ Meri je podigla svoje naočare bez okvira. „Ovo je ogromno. Nedelju dana u Los Anđelesu sa Džejsom Džejkobsom.“

„Džejsom Džejkobsom? Glumcem?“ upitala sam pijuckajući kafu. „Ja?“

„Da, ti“, Meri se malo zavalila u svojoj stolici. „I da, glumac je. Veoma zgodni britanski glumac.“

„Želite da ga intervjuišem za sajt?“

„Pa, ne baš“, odgovorila je. „Ovo je za časopis.“

„Želite da ja uradim intervju sa Džejsom Džejkobsom za časopis?“

Pitala sam se da li sam se jutros okliznula i udarila glavom u kadu. To bi objasnilo zašto sam mislila da mi Meri predlaže da obavim intervju sa veoma zgodnim britanskim glumcem.

„Tako je“, Meri je nastavila. „Ideš u Los Anđeles, zbližite se na osnovu svog britanskog porekla, razgovarate o, šta ja znam, čaju i pecivu, i ti upadneš u ekskluzivu. Nije ga mnogo bilo u medijima, ali izgleda da zaista želi da ovo uradi. Hajde da dozvolimo njegovim obožavateljicama da saznaju nešto o tome 'kakav je on zaista' ili tako neko sranje.“

„Po onome što sam ja čula, već je poprilično blizak sa svojim obožavateljicama.“ Skinula sam svoj poslednji džemper, odjednom osećajući vrućinu i uzbuđenje. „Zar on nije pomalo promiskuitetan?“

„Ako misliš da li je bio 'povezan sa nekoliko holivudskih starleta', onda jeste.“ Meri je rukama napravila znake navoda. Otkucala je nešto

na svom *maku* neverovatnom brzinom, a zatim je spustila monitor da bi me pogledala.

„Ali to je ono što želimo da zaobiđemo. Njegov tim je zabrinut da bi sva ta pažnja mogla da stvori negativne vibracije kod ženske publike.“

Ekran je pokazivao rezultate Guglove pretrage fotografija. Džejms Džejkobs je bio visok, atletski građen i niko ne bi mogao da porekne da ne izgleda dobro u kupaćim gaćama. Njegove tamnoplave oči i vlažne, tamnosmeđe kovrdže bile su samo dodatak tom ukupnom „*Aberkrombi* na delu“ izgledu.

„Meni baš i ne izgleda kao Britanac“, prokomentarisala sam, uzimajući miš da bih kliknula na još nekoliko fotografija.

„Šta reče – odakle je on?“

„Uh, na Vikipediji kažu da je iz Londona“, Meri je ponovo uzela miš i prešla na ono što je očigledno bila njena omiljena fotografija, negde na polovini stranice, Džejms koji je buljio direktno u mene, njegova tamnosmeđa kosa koja mu golica obraze, leptir-mašna olabavljena, dva gornja dugmeta na košulji otkopčana. „Znači, letiš u subotu.“

„Izvini, šta si rekla?“ naglo sam se odvojila od interesantnih fotografija i pogledala Meri. Ona je na licu imala svoj „stvarno se ne šalim“ izraz lica. Koji baš i nije bio moj omiljeni. „Ali danas je ponedeljak?“

„Što ti daje gotovo celu nedelju da se pripremiš.“ Meri je počela da klikće po drugim stvarima na svom ekranu. Što je bio siguran znak da je sastanak završen.

„Dakle, Sisi će ti rezervisati avionske karte, auto, hotel i organizovati sve ostalo. Gotovinu, kreditne kartice, *blekberi*, šta god.“

„Ali ozbiljno, da li je ovo dobra ideja? Možda nemam dovoljno iskustva za ovo. Nisam profesionalni novinar koji radi intervju, u najboljem slučaju, ja sam pričalica – a kada imam sreće, ljudi odgovaraju na moja pitanja. To zaista nije neka kvalifikacija.“ Naslonila sam se na sto. Da li je Meri dobro? „I nikada pre nisam bila u Los Anđelesu. Što, stvarno to mislim, baš i nema mnogo smisla, je l' da?“

„Slušaj, Anđela“, Merin pogled je skakutao po ekranu. „Radi se o sledećem. Ne bi to trebalo da ti kažem, ali oni su tražili tebe.“

„Molim?“

„Hej, i ja sam iznenađena kao i svi ostali.“ Meri je napravila grimasu. „Nije da ne mislim da si sjajna, ali kao što si i sama rekla, nisi

profesionalni novinar koji radi intervju, to znamo i ti i ja. Ali Džejmsovi ljudi nisu hteli nikog drugog. To je bio jedini uslov za intervju.“

Nisam znala šta da kažem. Šta sam ja to uopšte uradila i time privukla pažnju „ljudi“ Džejmsa Džekobsa? Ne verujem da su bili toliko impresionirani mojom serijom hvaljenih tekstova o tome u koju robnu kuću je najbolje otići na besplatno šminkanje pre izlaska u grad (*Blummingdejs* u Sohou).

„Ako nećeš to da uradiš, samo kaži“, Meri je nastavila. „Šou-biznis odeljenje je već neviđeno besno. Oni nekoga takvog mogu da dobiju samo tako...“

„Ne!“ brzo sam rekla. „Nije to u pitanju. Zaista želim ovo da uradim. Ovo je fenomenalno. Ja jednostavno, jednostavno ne shvatam.“

„Ni ja.“ Meri zaista nije verovala u ulepšavanje stvari. Čak i kada bi meni bilo draže da je tako. „Mogu da ti kažem samo ono što su mi rekli. Džejmsov tim ne želi nekog uglancanog, superreportera koji piše o poznatima i koji će ih sputati nekakvim užasnim otrcanim holivudskim ekspozeom. Oni žele nekoga ko će im pomoći da Džejmsa prikažu kao, znaš, momka iz mašte. Suština ovog članka bi trebalo da bude lagana, a ne skandalozna priča tipa 'Moja nedelja iz snova sa Džejmsom Džekobsom'. Skoro kao da ju je napisao neki čitalac.“

„Znači, u osnovi im treba neki amater koji nije dovoljno iskusan da iscedi detalje o njegovom detetu koje je nastalo kao plod njegove tajne ljubavi?“ pretpostavila sam, delimično s olakšanjem, a delimično uvređena.

„Da, otprilike tako nekako“, Meri je ili promakao onaj deo gde sam ja bila malo uvređena ili je odlučila da ga ignoriše.

„Urednik šou-biznis odeljenja smatra da je to možda zato što si ti Britanka, pa će Džejms imati poverenja u tebe.“

„Znaš, Britanija baš i nije neko malo staromodno seoce gde svi prave džem i govore 'dobro jutro' svojim komšijama“, promrmljala sam bez imalo entuzijazma. „Margaret Tačer je Britanka, a njoj niko nije verovao.“

„Dakle, kao što sam već rekla, Sisi će ti sve pripremiti.“ Meri je pokazala ka vratima, gde je stajala Sisi, sa notesom u rukama i pogledom punim mržnje. „A blog ćeš pisati iz Los Anđelesa, važi? Možeš da kažeš da radiš intervju, ali bi verovatno bilo najbolje da ne otkrivaš previše. Sačuvaj to za časopis. Dobro će ti doći.“

„A pri kraju mandata, ljudi baš i nisu bili toliko besni na Tonija Blera“, dodala sam zamišljeno. „I Svini Tod. Je li on bio stvaran?“